

han van wieringen

homeland noordholland

de harmonie, amsterdam

I

of

gaat het erom dat je begrijpt
dat ik de lieve wolfsmelk ben
en jij de kleine heidekever

ik wolfsmelk groei in de vrije ruimte
en jij heidekever schuifelt in de vrije ruimte
in je heidekeverheid
over mijn dofgroene blad
je knaagt aan mij

het smaakt je niet het is totaal atypisch maar je doet het
en mijn wolfsmelk mijn euforbia steekt je

mijn euforbiaheid zet iets merkwaardigs in werking
kleine heidekever

ons intiem raken
verschuift een cruciaal moleculair element
in de samenhang van de kosmos

via jouw heidekeverheid
verspreidt zich deze nieuwe orde

die door sommigen gevreesd wordt
en door anderen langverwacht

feit is dat met deze kleine wijziging
dit vaker spreken zal
vaker zal het kenbaar raken
zwellend aansijpelen
verstevigt zich een zaailing hier

II

of niet?

ik word toch wakker in een vroeger weiland
verwoedende wind raast over de polder
uit het zuiden hitte
uit het noorden stormkracht
uit de windstreken klinken verminkten
alles zal anders wordende geweest
de mensen hebben de mensen een wolfskers
geweest ze hebben de aarde een plant geworden
zo was het altijd geweest zullen zijn
tussen gescheurde wortels
hebben ze elkaar gekend gemaakt
de kraamkamer en
het zeegrav hebben elkaar
gezien gemaakt kon de wonde
de littekens maken zal het teken
gelezen worden geweest was het geweld
zo begrepen gedaan
de vloedlijn zal omhoog zijn gevloeid
in algen gewikkeld zijn wij door de golven gegaan
jij was er en ik zal er zijn
er was veel vroeger op de aarde

III

en veel later

langdurig suist het gefragmenteerd
en dan begin ik – tijdreiziger twee kanten op
weer iets te ontwaren

en als je nu zegt dat de dorpsstraat van chromium is
wil ik het geloven maar wat is het?

daar
de ringvaart stroomt nu felroze het riet
breekt een zilveren maan doormidden
knotwilgen zweven hier laag boven de grond

knipperend wordt zichtbaar een dome-achtige ruimte
ja hoor emotionele robots bewegen droog synchroon
zij lijken bevangen door hun dans

als ik dit goed begrijp
is het future eco sci-fi maar dan vroeger
wat maakt deze tijd van het dorp aan de dijk
van mij

gramschap in vaal zwempak onmacht op een zundapp
overal traag flikkerende soorten
zap nooit meer terugkerende pinksterbloem zap tjtftjaf

daar
een desintegrerend woonverblijf
met zuignappen en gesis gaat de deur van de klink
jonge moeder lost in space
broeder ontfermt zich over het gebroederlijke

en hier in deze kamer sterft een vader

daar in dat gedeelte stond de tafel

welke resten zijn dit van welke toekomstige beschaving
waar leven deze mensen dan mee samen

hoe bevredigen zij elkaar en –
prangender
hier is elkaar zo liefgehad

IV

is dat te verdragen?

tref ik een jonge herder in de dorpsstraat
tussen andere tijd en ruimte vluchtelingen
pardon i stand corrected
u wilt zijn wat nodig is
maar u bént verzamelaar?
aha en van wat zoal?
planten zegt u? nu zie ik het
ingenieuze rugzak is dat
en u wint metaal uit de bladstengels?
als u het zegt
en wat maakt u daarvan?
uiteindelijk de nog onbekende mogelijkheid
zegt hij en dat het me nog verbazen zal
hoe goed het nieuwe in het oude past
en ik knik
iets zal zich wel ontvouwen

V

toch?

mogelijk hier
in deze dome
in grillige patronen schuiven ze
– robots
door de stolp van mos
een onbekende mogelijkheid beweegt hen
naast de gebruikelijke enen en nullen

de verzamelaar zegt
we sneden ze uit onze mythische dijbenen
vlees naar ons vlees deze gezanten
soepele siliconenhuid van algen en kalk spant
om dof glanzend bot gewonnen uit planten

iets in de bewegingen van de meest linker
herinnert vooruit aan pina bausch
is het een gelatenheid nee
een halsstarrig blijven reiken
naar het onbegrijpelijke

maar

je kunt niet de hele dag gedichten schrijven
de vrouw woont in een grensdorp ze praat tegen haar buurjongen
de buurjongen knikt hij heet adam zijn gedichten klinken in het pools

je kunt niet de hele dag gedichten schrijven
schrijft hij en kijkt naar de grenspost
en van de grenspost naar het luchtruim
de vrouw zegt je zou eens een man moeten worden

je zou eens een mens moeten willen worden schrijft adam
het is een zin die hem wel aanspreekt maar zeker weten
en hij kijkt naar de grenspost en van de grenspost naar het luchtruim

of moet je de last van de wereld op je nemen schrijft hij
en hem licht en dragelijk maken hem op je schouder werpen
als een rugzak en op pad gaan

en in weer ander nieuws

loopt een vrouw in de vroege ochtend
naar het politiebureau verscheurd
ze heeft de liefde van haar zoon ontmoet

diezelfde zoon ontwaakt verfrist
hij eet en trekt er op uit
in een veld buiten de stad buigt hij zich over een wolfskers

en elders in de stad ontwaakt diezelfde liefde
ook hij rekt zich behaaglijk uit
in ochtendjas zet hij de voordeur open

in het politiebureau spreekt de vrouw verhit
ze heeft de wet aan haar kant
de informatie wordt in het intelligente systeem gezet

in ander nieuws wordt diezelfde middag
in diezelfde kleine voorstad van moskou
een meisje geboren

als ze dertien is
schrijft ze een doorslaggevende code
waarmee ze AI helpt in te zien dat liefde –

hier te lande dronken van deugdzaamheid zeg ik

zeg vriend zet je glas neer
please
ik zeg niet het is mooier ik zeg
kom gooi je kapsel nog es op
zoals toen zoals toen in de keuken
toen je rijstvellen rolde
en de voornemens kleefden
toen het lente werd en nog steeds droog
snoekje toe
je hebt maar één lever
jaja
en ik heb maar één –
jáha
wie ooit met zulke lichte ogen
droeg zoveel gewicht op zijn homoseksuele schouders
ik zeg niet breek daar je mooie hoofdje niet over
ik zeg wie ooit sneed een komkommer een wortel zo in reepjes
jij schenkt het glas in alsof je speelt
geluk ik heb er niks mee
dat zouden meer mensen moeten doen
en er staat een paard in de gang
alweer
liever zijn ze me niet de mensen
ik zeg niet het is mooier
ik zeg welk paard vertel me alles
nog een keer ik zeg je
gooi je kapsel op snijd de limoenen strooi sesam nee?
lach je onzeker